

Τὰ χέρι^ο ἀπλώνοντας σὲ μᾶς, στὴ γλύκα τῶν νυχτῶν
Οἱ Ἀνθρωπότητες ἀδερφές νειρεύουνται κατὰ μυστιάδες!

Ναί! ἀδερφοὶ παντοῦ! (Τὸ ξέρω, τὸ γνωθῆσω!)
Εἶνε μόνοι σὰν καὶ μᾶς! —Πάλλοντας ἀπὸ λύπη
Τὴν νύχτα μᾶς γνέφουνε! "Α! δὲ θὰ πᾶμ' ἔκει ποτέ;
Θὲ ν' ἀλληλοπαρηγοριούμαστε μέσ' στὴ μεγάλη θλίψῃ!

Εἶνε βέβαιο, πού, κάποτε, οἵ ἀστέρες θὲ νὰ σμίξουν!
"Ισως ἡ παγκόσμια Αὔγη ποὺ οἵ ἀλῆτες, μὲ τὴν Ἱδέαν ἐμπροστά,
Διαβαίνοντας, μᾶς φάλλουν, νὰ λάμψει τότε πιά!
Θᾶν^ο ἡ ἀδερφικὴ κατακραυγὴ ἐνάντια στὸ Θεό!

*Ἀλλοί! πρὸν ἀπ' ὅλ' αὐτά, βροχές, ἀνέμοι, ἥλιος
Θὲ νὰ σκορπίσουν μακρυά, νεῦρα, μυαλά, καρδιά μου,
*Ολα θὲ νὰ γενοῦν δίχως ἐμέ! Οὔτε σ' ὄνειρο, οὔτε ἔνπνιος
Στὴ χώρα τῶν ἀστρων τῶν γλυκῶν ποτὲ δὲ θὲ νὰ πάω!

LE SANGLOT DE LA TERRE.

NICOLAS BEAUDUIN :

ΠΟΙΗΜΑ.

Γλυκύτητα καλόγευτη κι' ἀσπρόίλα δποὺ λυώνει,
Μὲ τὶς λεπτὲς ἀπόχρωσες νωπὸν οὐράνιο τόξο,
Μὲ τ' ὄνειρο, τ' ὀλόδαιγν' ὄνειρο μου σμύγει,
*Οπως μὲ τὴν ἀγάπην ἡ ψυχὴ στοῦ είνε μας τὰ βάθη.

Ξανθή μου, ἀγαπημένη μου, τοὺς πέπλους σου ἀπλωσέ τους,
*Ω χυνόπωρό μου μὲ τὰ βελούδινα φτερά,
*Ω ἐσὺ ποὺ στὸν κόσμο σκορπίζεις
Τὴν ξανθὴν ψυχὴν
*Ἐνὸς τοῦ ἔρωτα θεοῦ!

Πλανιέται τὸ ἥλιονειρο ἀπὰ στὰ ρόδ' ἀκόμα,
Εἰν' ἔνα χαμόγελο στερνὸ γιὰ τ' οὐρανοῦ τὰ κουρασμένα μάτια.
*Άλλὰ στὴ φωτεινὴ τῶν ἄψυχων γαλήνη
Μιᾶς αἰωνίας εὐτυχίας ἡ πρόγεψη ἀναδεύει.
*Ω ἀποσταμένη μου ψυχὴ—ὢ τρυφερότητά μου—
*Ηρεμα καρτέρεψε μέσ' στῶν μηνῶν τὴ διάφανη σιωπή,
Τῶν περασμένων τῶν ὠδῶν τὴ μακρυνὴ πομπή,
Μὲ βῆμα ρόδινο κι' ἀπὸ χαρεῖς γιομάτο.

*Αποχαννωμένα τὰ πουλιά ἀπ' τοῦ βραδιοῦ τὴ θέρμη
*Οπως αὐτή σου ἡ καρδιὰ σιγοῦν ἀγάλι-ἀγάλι.

“Ακού ! ”Ενας θεός ἀδύναμος καὶ μαῦρος
Πάνω στὸ ωχρὸ τὸ μέτωπό σου σκύβει.
Κοίτα τὸν. Πέρα ἐκεῖ, ἀπλώνει πρὸς τὸν δρόμους,
“Οποιος δολούζουνε λατέρνες τῆς σκιᾶς,
Τὴ μαραμένη τῶν χεριῶν του δέσμη
Ποὺ σκοῦρα τριαντάφυλλα βαραίνουν δλοένα.

“Ελπίζει, καρτερεῖ, θλίβερος, πρᾶος, νικημένος,
Τὴ γυναίκα ποὺ τὰ χρυσόμαυρα μάτια τῆς προσφέρνει του γιὰ στόχο·
Κι’ ὅλος μυστήριο, γονατιστός, ἀκούει,
Τ’ ἀγωνιώδικο πέταγμα τ’ ἀργὸ τῶν ἄτυχων ἔρωτων.

LES SŒURS DU SILENCE.

LÉON DEUBEL :

ΔΥΣΤΥΧΙΕΣ.

Κύριε ! είμαι δίχως ψωμί, οὐτ’ ὄνειρο ἢ σπίτι,
Βλέποντας τὴ γύμνια μου οἱ ἀνθρώποι μ’ ἔδιωξαν,
Κι’ αὐτοὶ οἱ «ἐν ὑμᾶς ἀδελφοὶ» δὲν μὲ ἀναγνωρίσαν
Γιατ’ είμαι πάντοτε ὡχρός καὶ κλαίω δλοένα.

Κι’ ὅμως ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ ὅπως γραφτὸ καὶ ἥταν
Καὶ ἀπὸ κείνους γνώρισα τὴν πίκρια τῆς ζωῆς,
‘Αφοῦ νὰ γίνει μάννα μους γυνὴ καμιὰ δὲ θέλει
Κι’ ἀφοῦ καρδιὰ δὲν εἶνε μιὰ ν’ ἀκούσει τὶς φωνές μου.

Αἰστάνουμαι τριγύρω μου, ποὺ οἱ κρότοι ἔχουν πάψει,
Ποὺ τοὺς ἀνθρώπους κούρασεν ἢ αἰώνια τους γιορτή,
Βέβαια ποῦνε θεόκουφοι γιὰ ὄσους τοὺς φωνάζουν.
Κύριε ! ἢ δὲ μ’ ἀγάπησαν αὐτοί, ἐμὲ νὰ συκωρέσεις !

Κύριε ! ἡμουν χωρὶς ὄνειρο καὶ νά ποὺ ἡ σελήνη
Σκαλώνει τὸ φωτισμένον οὐρανὸ σὰν ἀψηλὴ μιὰ στράτα,
Νοιώθω ποὺ τὸ φιλάκι τῆς πεντηκοστὴ μοῦ εἶνε,
Κι’ ὁδήγησα τὸν πόνο μους ὡς τὸν ἀμμόλοφό της.

Μά, Κύριε ! ἀπὸ ψωμὶ κι’ ἀπὸ φιλιὰ πεινῶ,
Μιὰ μεγάλῃ ἀνάγκῃ ἔρωτα μὲ τυραννᾶ καὶ ζῶνει,
Καὶ στὸ σκληρὸ πέτρινο πάγκο μου, τ’ ὄνα δύπισ’ ἀπ’ τἄλλο,
Διαβαίνουν τὰ φαντάσματα ποὺ θὰ μὲ ἡσυχάζαν.

Γι’ ἄπειρα σκοτεινὰ τῆς ὕδρας τὸ πέταγμα τραβάει,
Πλανιέτ’ δ ὁ οὐρανός, στὴ σιωπὴ ἀκούετ’ ἔνα βῆμα,
‘Η αὐγούλα δείχνει ποὺς κορμοὺς στὸ δάσος τῆς σκιᾶς,
Κ’ εἴν’ ἡ θεώρατη Ζωὴ πού, πάλε, ξαναρχίζει !

RÉGNER.
ΚΑΐΡΟ, 1917.

ΠΑΝΟΣ ΣΤΑΥΡΙΝΟΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ